

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/1017-0/2017
Érkezett:	2017 ÁPR 19.
Példány:	1. Kezelőiroda:
Melléklet:	12 db <i>lu!</i>

Magyarország Alkotmánybírósága
1015 Budapest
Donáti u. 35-45.

a Pesti Központi Kerületi Bíróság útján

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott [REDACTED] az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban „Abtv.”) 27. §-a alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Abtv. 43. § (1) bekezdése alapján állapítsa meg a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság **13.Bhar.154/2016/15.** számú jogerős ítéletének (a továbbiakban „**Jogerős Ítélet**”) alaptörvény-ellenességét. Kérem, hogy Jogerős Ítéletet semmisítse meg, mivel az sérti alulírott panaszosnak az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdésében garantált véleménynyilvánítási szabadságát azáltal, hogy a büntetőjogi bűnösség megállapítása során egyáltalán nem vette figyelembe az Alkotmánybíróság irányadó döntéseiben kifejtett alkotmányossági követelményeket. Olyan véleményként megfogalmazott állítás miatt mondta ki büntetőjogi felelősségemet, amely az Alaptörvény védelme alatt áll, és amelyek védelmét az Alkotmánybíróság következetes precedensjoga egyértelműen biztosítja.

1. Az indítványozói jogosultság

Az alkotmányjogi panasz az Abtv. 27. §-án alapul, amely szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének (d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés a panaszos Alaptörvényben biztosított jogát sérti és az ügyben további jogorvoslati lehetőség nem biztosított a panaszos számára. A Be. 416. § (4) bekezdése szerint további bírói felülvizsgálatnak nincsen helye, ha a terhelt bűnösségét harmadfokú bíróság ügydöntő határozata állapította meg. Következésképpen további jogorvoslati vagy rendes bírói felülvizsgálati út nem áll rendelkezésemre-

PESTI KÖZPONTI KERÜLETI BÍRÓSÁG TÁJÉKOZTATÓ IRODA	
ÜGYSZÁM	
KEZDŐIRATOK	
ÉRKEZÉS MÓDJA: IRÁNYELV / E-MAILLEN / GYÜJTŐLELET / SZEMÉLYES / FAXON	
ÉRK:	2017-04-29
PÉLDÁNY	1 SZET
MELLÉKLET	12 DOK
ÜGYSZÁM	
UTÓIRATOK	

A Jogerős Ítélet nyilvánvaló módon és érdemben befolyásolta a panaszban kifejtett alaptörvény-ellenesség.

Az alapul fekvő büntetőeljárásban a Pesti Központi Kerületi Bíróság (PKKB) 17.B.10.381/2015/4 számú ítélete becsületsértés vétségében bűnösnek talált és megrovás intézkedésben részesített.

Ezt követően fellebbezésem eredményként a Fővárosi Törvényszék 27.Bf.8663/2015/5 számú ítélete bűncselekmény hiányában felmentett, majd a harmadfokú büntetőeljárásban a Fővárosi Ítéltábla ismét megállapította bűnösségemet és fenntartotta velem szemben a megrovás intézkedést. Megjegyzem, hogy ebben a harmadfokú eljárásban valójában a Pécsi Ítéltábla bírái jártak el, és még abban a tekintetben sem sikerült fenntartani azt a látszatot, hogy ez maradéktalan módon a Fővárosi Ítéltábla ítélete lenne, hogy az ítéletet kézbesítésére használt hivatalos borítékon is a Pécsi Ítéltábla szerepel feladóként. Az ügyáthelyezést ez a panasz nem kifogásolja, de azért rámutatok arra az anomáliára, hogy nem tesz jót a Fővárosi Ítéltábla reputációjának, ha a Pécsi Ítéltábla alkotmányértő határozata kerül be a bírósági határozatok könyvébe.

Mindhárom ítéletet csatolom.

Álláspontom szerint a Jogerős Ítéletben a bűnösség megállapítására törvénysértő módon és a szólásszabadságra irányadó alkotmányos szempontok figyelmen kívül hagyásával került sor. Jogszabályellenes és egyben az Alaptörvénybe ütközik a nagy nyilvánosság értelmezése is, amely a Btk. 227. § (1) bekezdés (b) pontjának kritikus tényállási eleme. A bűncselekményi (vétségi) alakzat tényállási eleme a nagy nyilvánosság; e nélkül a becsületsértés legfeljebb szabálysértésnek minősülhetne.

Következésképpen a Jogerős Ítélet megsemmisítését kérem.

2. Az érdemi panasz

2.1 A háttér, a tényállás

A megállapított tényállás szerint ügyvédként, a 65.P.21.118/2012 sz. alatt első fokon ítélettel zárult polgári perben (a továbbiakban "**Alapügy**") az ügy egyik tárgyalásán [REDACTED] felperest (jelen ügy magánvádlóját) „alávaló, gyáva gazembernek” neveztem. Erre azért ragadtattam magam, mert [REDACTED] az Alapügyben érvényesített igényhez képest teljesen szükségtelen és irreleváns módon, minősíthetetlen és nyilvánvalóan antiszemita töltetű hazugságot állított [REDACTED] egykori főrabbról. Az Alapügyben III. r. és IV. r. alperesek jogi képviselőjét láttam el. Kijelentésem kiváltó okát és körülményeit az 1. sz. melléklet 1. pontja foglalja össze.

Megjegyzem, hogy a Jogerős Ítéletben bűncselekményként minősített kijelentésem miatt lényegileg azonos tényállás mellett a [REDACTED] által indított személyiségi jogi polgári perben első fokon (5.P.22.930/2014 sz. alatt) lezárult egy

polgári per (a továbbiakban "**Polgári per**"), amelyben a Fővárosi Törvényszék minden tekintetben jogszerűnek tartotta kijelentésem és ██████████ keresetét elutasította. A Fővárosi Ítéltábla jogerős ítéletében alapos és körültekintő mérlegelés alapján helyben hagyta az elsőfokú bíróság ítéletét. Tehát pontosan ugyanezen kifejezés (alávaló, gyáva gazember) használata miatt - részben az Alkotmánybíróság döntéseire támaszkodva - a polgári ügyszakban ítélkező bíróságok nem tartották jogellenesnek a kijelentésemet. Ehhez képest a büntetőjog ultima ratio jellegét figyelme véve különösen disszonáns és alkotmányosértő az azonos kifejezés büntetőjogi szankcionálása.

Az ügy központi kérdése az, hogy soha, semmilyen körülmények között nem használható-e jogi, és különösen büntetőjogi, felelősségre vonás terhe nélkül más személy *alávaló, gyáva gazember* módon való nevezése. A Jogerős Ítélet azt az álláspontot képviseli, hogy más személy méltóságát sérti, ha indokolatlanul sértő, egyértelműen lealacsonyító kifejezést használunk, és így a fenti kifejezés sohasem lehet indokolt. A Jogerős Ítéletben megjelenő álláspontot ellentétes mind magyar Alaptörvény alapján kialakított alkotmánybírósági gyakorlattal, mind az Európai Emberi Jogok Egyezménye (a továbbiakban "**Egyezmény**") alapján az Emberi Jogok Európai Bíróságának (a továbbiakban "**EJEB**") döntéseivel.

Álláspontom szerint igenis van olyan helyzet, amikor az egyébként valóban sértő kifejezés használata nem indokolatlan, nem megalázó és nem lealacsonyító. Nem vitás, hogy az emberi méltóság sérelmét objektív mérce szerint kell megítélni, nem az érintett speciális helyzetére, érzékenységére tekintettel, de az is egyértelmű, hogy a kijelentés előzményeit, kontextusát, az eset körülményeit, így adott esetben a kijelentés kiprovokáltságát az igényt érvényesítő sértett személyes, egyediesített magatartására figyelemmel kell elbírálni. Ha soha sem lehetne kimondani a gazember szót, akkor egy olyan ember, aki a közmegítélés szerint valóban "elvetemült", nem lenne ezzel illethető? Egy valóban gazemberről ez a kifejezés sohasem mondható ki?

██████████ tett - véleménynek minősülő - kijelentésemnek hosszú előzménye volt. Az Alapügyben ██████████ rendszeresen tett engem közvetlenül sértő és egyébként antiszemita hangvetelű kijelentéseket. Erről a Jogerős Ítélet nem vagy alig vesz tudomást. Fellebbezésem 1. sz. mellékletében vázoltam a kijelentés konkrét körülményeit és az ahhoz vezető előzményeket. Ennek ellenére erre semmilyen utalás nem történik a Jogerős Ítéletben, amely igen elnagyolt és felületes módon az Alapperben „kölsönösen elhangzottak sértő kijelentések” megfogalmazásban utal a körülményekre. Ezek lényegét a fellebbezésem 1. sz. melléklete foglalta össze. Ez a jelen panasz 1. sz. mellékletét képezi. A körülmények teljességének figyelembevételével aligha lehetett a bűnösség kérdésében az alkotmányos követelményeknek megfelelően dönteni.

Márpedig a Jogerős Ítélet éppen ezt tette, és az alkotmányjogi követelményrendszer teljes mértékben ignorálta. Olyannyira ez történt, hogy a Jogerős Ítélet meg sem említi az Alaptörvényt, egyetlen alkotmánybírósági határozatra sem hivatkozik, mintha nem is létezne alkotmányjogi korlátja a büntethetőségnek. Őszintén szólva, számomra megdöbbentő volt ez az intellektuális hozzáállás; egy magyar

felsőbíróság, amelynek egykor Lábady Tamás volt a vezetője, tudomást sem vesz az ország alkotmányáról.

A Jogerős Ítélet egy közebről meg nem határozott értelmező szótárra támaszkodik, amikor az „alávaló”, a „gyáva” és a „gazember” szavak értelmét, sértő jellegét vizsgálja. Eltekintve attól, hogy ez a módszer tudomást sem vesz a büntethetőség kidolgozott alkotmányos korlátairól, ez az értelmező szótár aligha a mai magyar nyelv jelentését és árnyalatait fogalmazza meg. Az alávaló ember valóban rossz, talán hitvány is, de nem gonosztevő. A mai magyar nyelvben nem ez a jelentése. Nem is aljast jelent, az alávaló ennél árnyaltabb és jóval kevésbé sértő. A gazember pedig a mai magyar beszélt nyelvben egyáltalán sem a legsértőbb kifejezések közé tartozik, mint ahogy azt a Jogerős Ítélet indoklása véli („a gazember a becstelenítő szavak között a legsértőbb”), amely az emberek söpredékét, alját jelentené. Nem, az ilyen kétségtelenül sértő, pejoratív megjegyzésekben vannak árnyalatok, és a gazember egyáltalán nem a söpredéket, az alja embert jelenti, amely már valóban a határán van annak, hogy az emberi mivoltot kérdőjelezze meg.

2.2 Az Alaptörvény, az alkotmánybírósági gyakorlat

A 13/2014 (IV.18.) AB határozatban (a továbbiakban „**2014 Abh**”) az Alkotmánybíróság már az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdésében foglalt véleménynyilvánítás szabadsága keretében fejtette ki a rágalmazás és a becsületsértés megítélésére alkalmazandó elveket. Ezen elvek egy része az Egyezményből származik, más része a korábbi alkotmánybírósági gyakorlat, különösen a 36/1994 (VI.24.) AB határozat (a továbbiakban „**1994 Abh**”), folytatását jelenti. A korábbi alkotmánybírósági gyakorlatot megerősítette a 7/2014 (III.7.) AB határozat (a továbbiakban **2014 Abh2**).

A 2014 Abh az ügy elbírálása során több tekintetben is jelentős. Egyrészt, míg az Alkotmánybíróság korábban normakontroll típusú eljárásokban fejtette ki álláspontját, ebben az ügyben már egy alkotmányjogi panasz keretei között fejtette ki a közügyeket érintő vélemények és tényállítások során figyelembeveendő alkotmányjogi követelményeket. Másrészt, a döntés a rágalmazás büntetőjogi szankcionálhatósága tárgyában született és az kitér a becsületsértés büntethetőségének alkotmányjogi korlátaira is. Megerősíti az 1994 Abh alapgondolatát, azt a rágalmazás és a becsületsértés büntethetőségére alkalmazza, továbbá továbbfejleszti a közérdekű ügyben történő megszólalásra alkalmazandó magasabb mérce alkalmazásának felfogását.

Így az Alkotmánybíróság a 2014 Abh Indoklás [33] pontjában és az azt követő pontokban emlékeztet arra, hogy az alapjogok érvényesülésének minimális mércéjeként fogadja el a nemzetközi jogvédelmi mechanizmusok által biztosított jogvédelmi szintet. Ezek között említi a Balsai István által írt többségi vélemény a tényállítás és a vélemény közti különbségtételt, és az értékítélet-vélemény tekintetében megerősíti, hogy a túlzó, vulgáris kifejezést használó megnyilatkozás is védett.

Az a szűk kör, amelyben az Egyezmény nem oltalmazza a sértő vélemény-kijelentéseket, az mások minden előzmény nélküli öncélú bántása vagy a közügyekkel

össze nem függő, öncélú támadása. Ennek legjobb példája a *Skalka kontra Lengyelország* döntés, amelyben egy már elítélt nevezte a kreténnek a végrehajtási bírót.

2.3 A becsületsértés esetében alkalmazandó alkotmányos követelmények

A fentiekkel összhangban az Alkotmánybíróság a 2014 Abh Indoklás [38] pontjában és az azt követő pontokban foglalja össze, hogy milyen szempontok és mércék szerint dönthető el, hogy „egy-egy közügyek vitatását érintő nyilvános közlés büntetőjogi megítélése összhangban álljon az Alaptörvény IX. cikkében és emellett az Egyezmény 10. Cikkében biztosított véleménynyilvánítás szabadságából fakadó követelményekkel”.

(i) Elsőként mindenképpen azt kell megvizsgálni, hogy a kijelentés a közügyek szabad megvitatásával áll-e összefüggésben. Az eljáró büntetőbíróságok figyelmét nyomatékosan és visszatérően felhívtam arra, hogy az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint immáron nem pusztán közszereplői státuszról van szó, hanem a közügyek szabad megvitatása a releváns minősítő körülmény. Így a 2014 Abh2 Indoklásának [47] pontja kifejezetten kiemeli, hogy a közügyek megvitatása körében elhangzó véleménynyilvánítás megítélésnek fókuszában elsődlegesen nem a kifejezéssel érintett személy státusza áll, hanem az, hogy a megszólaló milyen kérdéssel összefüggésben fejezte ki véleményét.

Mivel a kifogásolt és elmarasztalt kijelentésem előzménye [redacted] erősen antiszemita tartalmú fejtegetése és [redacted] főrabbi alaptalan megrágalmazása körül alakult ki, aligha vitatható, hogy az egész eseménysor, beleértve a kifogásolt kijelentésemet, a közügyek megvitatásával állt összefüggésben. Megismétlem: nem egyszerűen azt kell megvizsgálni, hogy [redacted] nem ritka antiszemita fejtegetéseinek közlésével közszereplő-e, hanem azt, hogy az általa provokált kijelentések összefüggenek-e a közügyek szabad megvitatásával. Az hiszem, a válasz egyértelműen igen. Aki elolvassa a panasz 1. sz. mellékletben foglalt előzményeket és a konkrét kijelentésemet kiváltó vitát, az egyértelműen láthatja, hogy a köztem és [redacted] közötti nézeteltérések a közügyek megvitatásához szorosan kapcsolódnak. Ugyan ez a vita - a másik félnek betudható módon - nem éppen épületes hangnemű volt, de az egyértelműen nem a magán- vagy a családi élettel kapcsolatos témának tekinthető. Ahogy [redacted] engem minősít, vagy ahogy a „magyar-gyűlölőkről” beszél, ebbe a körbe kurziváltan (ennek kódolt jelentése ismert a magyar közéletben) [redacted] is bevonva, ahogy a [redacted] főrabbirol szóló hazugságot ebben az Alapügyben előhozta, az - sajnos – közügy, közérdekű ügy.

(ii) Másodsorban, és kapcsolódva az előző szemponthoz, a bíróságoknak azt kell megvizsgálniuk, hogy milyen körülmények között született meg a kifogásolt kijelentés. Ennek keretében a vélemény kontextusát, annak előzményeit, tartalmát és célját is meg kell vizsgálni. ([39] pont.) A Jogerős Ítélet ezt annak ellenére elutasította vagy elmulasztotta, hogy beadványomban és perbeszédemben hangsúlyosan hívtam fel erre a figyelmet. Az azonos tényállás alapján lezajlott Polgári perben a bíróság éppen a [redacted] által leírt előzményekre tekintettel döntött úgy, hogy a részemről elhangzott véleménynyilvánítás ugyan bántó volt, de nem öncélúan és indokolatlanul

sértő. A polgári bíróság szerint, ha minden előzmény nélkül használtam volna a kifogásolt kifejezést, az megvalósíthatná a becsület megsértését, de a konkrét jogvitában nem erről volt szó.

(iii) A fentiekből az Alkotmánybíróság a [40.] pontban azt a következtetést vonta le, hogy mások emberi méltóságának megsértéséhez az Alaptörvény akkor nem nyújt védelmet:

(a) ha az közügyek vitatásnak körén kívül eső, így a magán- vagy családi élettel kapcsolatos öncélú sértő közlésekkel kapcsolatos, amely célja pusztán a megalázás, illetve a bántó vagy sértő kifejezések használata [szintén a 7/2014 (III.7.) AB határozatban], illetve

(b) a közéleti vitában kifejtett vélemény akkor nem védett, ha az abban megfogalmazottak „az emberi méltóság korlátozhatatlan magját sértik, így az emberi státusz nyilvánvaló és súlyos becsméréseben öltenek testet”. Ilyen kifejezés a bírói gyakorlat szerint a féreg vagy általában az állati minőségre történő utalás, amely esetekben valamely ember emberi mivoltát, méltóságát vonja kétségbe a használt becsmélő kifejezés.

Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint ez a minősítés és mérce fejezi ki a tolerancia határait. Mindezeket a szempontokat a Jogerős Ítélet annak ellenére nem vette figyelembe, hogy az Alkotmánybíróság azt is kimondta (a 2014 Abh. [40] pontjában), hogy „a közéleti kérdéseket érintő véleménynyilvánítási ügyekben eljáró büntetőbíróságok számára nemcsak az Alkotmánybíróság jelen határozatának rendelkező része, hanem az indoklásban kibontott elvi jelentőségű alkotmányos mérce alkalmazása is kötelező”.

Az engem elmarasztaló PKKB és a Fővárosi Ítélet tábla nem vette figyelembe az alkotmányos mércét; mi több, nem is vettek tudomást ezekről az alkotmányos követelményekről. Az ismétlés kockázatát vállalva mutatok rá: ezen bíróságok számára mintha nem létezne az Alaptörvény, mintha az Alkotmánybíróság ennek alapján hozott határozatai nem lennének alkalmazandók.

Ezen felül, aligha vitatható, hogy a büntetőjogi szankció mindig súlyosabb marasztalást jelez, mint a polgári jogi jogorvoslatok tárháza. A bűnösség megállapítása, a bűnös szó kimondása nem lebecsülhető stigmával jár. A magyar állam nevében eljáró bíróság olvassa az elítélt fejére, hogy bűnös. Én ezt, mint polgár és ügyvéd nagyon komolyan veszem. Vállalom a felelősséget minden tettemért, de sérelmesnek tartom az olyan ítéletet, amely a szólásszabadság védelme alatt álló kijelentésem miatt szab ki rám megrovás intézkedést.

3. Kijelentésem értékelése, minősítése

Az előzményi kiprovokáltság egyértelműen kitűnik a tényállásból. A magánvádlóként fellépő [REDACTED] volt az a személy, aki - [REDACTED] szóhasználata

szerint - az én "rasszomat" és Adolf Eichmann rasszát úgy tartotta azonosnak, hogy mindketten rossz zsidók vagyunk (1. sz. Melléklet 2.3 pont). Nos, egy ilyen embernek nem mondhatom azt, hogy gazember? Az Ítélet logikája szerint egy „Adolf Eichmannak” sem mondhatnám, hogy aljas gazember, hanem - miként azt a tárgyaláson az eljáró bírónő kifejtette (és ezt a harmadfokon eljáró tanács elnöke megismételte) - valami olyasmit kellett volna mondanom, hogy [REDACTED] úr, Ön ebben téved, rosszul látja ezt a kérdést. Ez teljesen elhibázott felfogás. Nyilvánvalóan nem ez a mérce következik az Alkotmánybíróság által a 2014 Abh-ban lefektetett elvekből.

A gazember kifejezés ugyan kétségtelenül pejoratív megítélést fejez ki a magyar nyelvben, de az nem lealacsonyító, nem öncélúan, az emberi mivolt lényegét sértően megalázó. Közügyben hangzott el, az sértő volt, de nem a büntetőjogi marasztalást kiváltó, az emberi státuszt megalázó jellegű. Az Alkotmánybíróság mércéje által kialakított szólásszabadságba az ilyen sértés belefér, jogunk van arra, hogy olyasmit mondjunk, ami más számára sértő.

A kifejezés továbbá semmiképpen sem az emberi méltóság korlátozhatatlan magját érinti. Nem az emberi státusz nyilvánvaló és súlyos becsmérlését jelentette. Nem neveztem [REDACTED] undorító féregnek, patkánynak, más, emberi mivoltot tagadó szörnyszülöttnek. Egyáltalán, állatnak sem neveztem, mert ember. És az hiszem, ez a határvonal az Alkotmánybíróság felfogása szerint. Csupán gazembernek és aljasnak neveztem, amely a közügyet érintő szóváltásban az Alkotmánybíróság mércéje szerint megengedhető.

Kijelentésemnek hosszú és gazdag előzménye volt. Kiprovokált szituáció alakult ki a szóban forgó tárgyaláson. [REDACTED] rendszeresen sértegetett, visszatérően nyúlt az antiszemita narratíva kedvelt témáihoz. Tehát nem egy ma született báránként állt magánvádlóként a bíróság elé azzal, hogy az én büntetőjogi felelősségem megállapítását indítványozza. Ő egy olyan ember, aki képes volt mindazt leírni és elmondani, amelyet az 1. sz. Melléklet összegez. A kijelentéseinek egy része alapján aligha vitatható, hogy azok egy perverz elme kifejeződései. Az ilyen ember valóban nem "jó" ember, és ha azt mondjuk rá, hogy gazember, akkor a kijelentés nem az emberi méltóság korlátozhatatlan magját sérti.

Ráadásul a magánvádas büntetőeljárás ideje alatt egyértelműen kiderült, hogy a [REDACTED] rabbit lejáratni kívánó tudósítások hamisítások voltak. Ezt a hamis forrás, [REDACTED] (egyik szellemi mentora) később maga ismerte el a Pest Srácok (baloldali szimpátiával nem vádolható) lapban. Elismerte, hogy semmilyen ténybeli alapja nem volt a főrabbinak tulajdonított kijelentésnek. Magyarul: egyszerű hazugság volt. Ilyen jellegű parlamenti tudósítás vagy arról bármely mérvadó sajtó által történt egyidejű tudósítás nem volt. Sohasem. A Jogerős Ítélet szerint még akkor is, ha így lett volna a dolog, nekem mégis udvariasan kellett volna rámutatnom [REDACTED] tévedésére. Mintha csak egy tudományos vagy intellektuális vitát folytatnánk. Úgy gondolom, az ügy előzményeinek és a [REDACTED] által az Alapügyben tett kijelentéseknek a tükrében ilyen esetekben nem az udvarias, tárgyszerű hang indokolt. Az ember - akár a

bírósági tárgyalóteremben is - megemelheti a hangját és az általam tett módon adhat hangot felháborodásának.

4. További alkotmányossági aggályok

4.1 A nagy nyilvánosság megítélése

Bár kétségtelen, hogy a nagy nyilvánosságot nem határozza meg a Btk. és az továbbra is a jogalkalmazói gyakorlat által kerül értelmezésre, álláspontom szerint alkotmányosan aggályos, hogy büntetőjogi felelősséget az Ítéletben kifejtett módon alapozhatja meg egy igen távoli, eshetőlegesenek is alig nevezhető szándék.

Álláspontom szerint nem állt fenn annak valóban reális, életszerű lehetősége, hogy a tárgyalásról nagyobb nyilvánosság szerezzen tudomást a tárgyaláson a jegyzőkönyv szerint jelenlevő [REDACTED] fotóriporter révén. [REDACTED] minden korábbi tárgyaláson, mint fotós vett részt és valóban készített fényképeket, videofelvételt; ugyanakkor a korábbiakban egyáltalán nem tudósított a tárgyalásról. Soha egyetlen írott tudósítása sem jelent meg. És nem is volt a teremben olyan újságíró, aki valaha írt vagy tudósított volna.

A jelenlevő [REDACTED] a kép- és hangfelvételt engedélyezte a tárgyalást vezető bírónak. A tárgyalás 16 órakor lezárult és már aznap este nem [REDACTED], hanem egy másik személy, a tárgyaláson részt nem vevő [REDACTED] hírhedt (és alantas) kommentelő tette fel a Facebook-ra a [REDACTED] által a magánindítványhoz csatolt Facebook „tudósítást”. A tudósítás a mellett, hogy szerzőjének rút antiszemita felfogását híven tükrözi, nem tekinthető a legmegengedőbb felfogás szerint sem sajtótudósításnak. A sajtótudósítás legelemibb szakmai követelménye, hogy pontosan megjelöli az információ forrását. A Facebook bejegyzés sem teszi ezt. Az egy szóval sem utal arra, hogy egy helyszíni újságíró tudósítására építene, nem jelzi, hogy annak szerzője részt sem vett a tárgyaláson; mi több, inkább azt a benyomást kelt, hogy a szerző ott volt a tárgyaláson. Ez az újságírás minimális kánonja szerint nem sajtótudósítás.

Ilyen körülmények között rendkívül aggályos a szándékos bűncselekmény miatti büntetőjogi marasztaláshoz szükséges eshetőleges szándéknak az elkövetői oldalon történő „betudása” a nagy nyilvánosság megállapítása tekintetében. Nem történt sajtótudósítás, következésképpen nem nagy nyilvánosság előtt hangzott el kijelentésem a bírósági tárgyaláson. Álláspontom szerint a nagy nyilvánosságot megállapító értelmezés alkotmányellenes, az lényegesen sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rögzített tisztességes eljáráshoz fűződő jogomat.

4.2 Felhasználható-e büntető- vagy polgári eljárásban rasszista Facebook bejegyzés?

További komoly aggály, hogy egyáltalán felhasználható-e bizonyítékként egy magyar büntetőeljárásban a nagy nyilvánosság megvalósulását biztosító Facebook bejegyzés. Az ominózus Facebook bejegyzés ugyanis azzal nyit, hogy én önmagam által

deklaráltan „zsidó ügyvéd” volnék, majd azzal zár, hogy „Íme, a tipikus kettős mérce. A zsidó ügyvédek gazemberezhettek következmények nélkül bennünket, mi viszont még véleményt sem mondhatunk a tevékenységükről”. Eltekintve attól, hogy a kéz, amely írta a bejegyzést [REDACTED] mert ő jegyzi ezt a kommentet, de a hang félreismerhetetlenül [REDACTED] Nyilvánvalóan ő írta a Facebook bejegyzést.

De bárki is legyen a szerző, annak tartalma ügyvédek zsidó származására utal és ügyvédek származás szerint különböztet meg, majd annak olyan jelentőséget tulajdonít, hogy e miatt ezek az ügyvédek más elbírálásban részesülnek az igazságszolgáltatás szervei előtt. Ez rasszista, antiszemita kijelentés és szóhasználat, és mint ilyen nem lenne jogszerűen felhasználható bizonyítékként egy büntetőeljárásban. Egyben rombolja az igazságszolgáltatás tekintélyét mivel azt a vádat fogalmazza meg, hogy az igazságszolgáltatás mintegy filozemita elfogultsággal vádolható. Ezt jeleztem is a tárgyaláson, kértem, hogy a Facebook bejegyzés ezen ok miatt ne kerüljön bizonyítékként figyelembevételre. A bejegyzés „mérgezett fa” gyümölcse, így annak bizonyítékként történő felhasználása sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rögzített tisztességes eljáráshoz fűződő jogomat.

A korábbi tárgyalásokon visszatérően megjegyeztem, hogy azt a magánvádlót, aki ilyen bizonyítékkal lépne fel büntetőbíróság előtt, Európa jobb államaiban a bíróság - a bizonyítékával együtt - kipenderíti a tárgyalóteremből. A bizonyítékot pedig kizárja az eljárás során figyelembe vehető bizonyítási eszközök közül. Az ilyen céljában és hatásában is rasszista komment nem szolgálhat bizonyítékként egy jogállam igazságszolgáltatása által folytatott eljárásban. Talán még nem késő, és az Alkotmánybíróság ebben a tekintetben is megállapíthatja a Jogerős Ítélet alaptörvényellenességét.

5. Kijelentésem indokolt és alkotmányosan tolerálható vélemény volt

A fenti tényállás alapján álláspontom szerint egyértelmű, hogy:

- (i) a fõrabbít ért tényállításra történõ reakciómban elhangzott válasz, vélemény volt,
- (ii) amely kellõen magyarázható és menthető az elõzmények ismeretében, lényegében a kiprovokált jellegûnek minõsíthetõ,
- (iii) a körülmények ismeretében nem volt öncélú, és legfõképpen
- (iv) az nem az emberi méltóság korlátozhatatlan magját érintette, nem az emberi státusz lényegét vette célba.

Valami verbális védelmet és nem túlzó reakciót lehetővé tesz számunkra a szólásszabadság. Ebbe az is belefér, hogy sértõ, de nem az emberi méltóság korlátozhatatlan magját öncélúan megalázó kijelentést tehesünk. Miként másként

védekezhetne az ember a [REDACTED] féle emberekkel szemben, ha nem állandóan a jogi eljárásokat kívánna igénybe venni?

Az én felfogásomtól távol áll, hogy [REDACTED] reám vonatkozó felháborító kijelentései miatt vagy a főrab bira vonatkozó tényállításai miatt pert indítsak. De időnként, ha szemtől-szembe és a magánvádlót szellemileg támogató, polgári pereket látogató társasága előtt elmondhatom, hogy mit gondolok [REDACTED] viselkedéséről, az adekvát válasznak minősül, amely jelen esetben nem büntethető az Alaptörvény alapján kidolgozott igen határozott alkotmánybírói felfogás szerint.

2017. március 29.

[REDACTED]

1. sz. Melléklet

A 65.P.21.118/2012 sz. alatt első fokon ítélettel zárt eljárásban [REDACTED] mint felperes rendszeresen tett normális és jó érzésű embereket megbotránkoztató írásbeli és szóbeli kijelentéseket. Ezek egy része rám vonatkozott, illetve nekem lett üzenve.

1. A kijelentésemet konkrétan kiváltó ok

Miként a 2. pontban felsorolt megjegyzések és kiszólások zöme, úgy ez a megjegyzés sem kapcsolódott releváns módon a per tárgyát képező üggyhez. [REDACTED] a 2014. május 7-i „Perbeszéd” megjelölésű beadványa - teljesen szükségtelenül és a per egyik releváns kérdéséhez sem kapcsolóan - a törvény előtti egyenlőség elvét magyarázva kijelenti, hogy Magyarországon a törvény előtt mindenki egyenlő, így az antiszemita éppúgy, mint a filozsemita vagy „a magyar-nyalázásból sportot űző magyar-gyűlölő”. Ez utóbbi típus megvetendő [REDACTED] számára és ennek rendszeresen hangot is adott peres beadványaiban. Csak hogy érzékeltessem, ki tartozik ezen kategóriába [REDACTED] szerint: [REDACTED] előkelő helyen állnak.

Ezúttal azonban igencsak elvetette a súlykot [REDACTED] mivel a magyar-nyalázásból sportot űző magyar-gyűlölők között - szerinte több tucat „internetes publikációra” támaszkodva, ámde semmilyen eredeti forrásra, így parlamenti jegyzőkönyvre vagy komoly hírügynökségi tudósításra sem hivatkozva - a „Perbeszéd” 3. oldalán aljas módon [REDACTED] rabbit kezdte ki az alábbi hihetetlenül primitív és hazug szöveggel.

[REDACTED] rabbi például a következőket találta mondani a Parlamentünkben: *’Önök magyarok, Kelet-európa (sic!) szégyene. Egész életemet arra fogom szentelni népemmel együtt, hogy önöknek ott ártsak, ahol tudok.’*

[REDACTED] az Alapügy tárgyalásán is igen nagyvonalúan, de minden konkrét megjelölés nélkül mindössze „több tucat internetes publikációra” utalt, mintha ezen publikációk rangos, megbízható orgánumok lennének. Konkrét bizonyítékokra, jegyzőkönyvre vagy legalább a 2000-es évből származó egyidejű tudósításra egyáltalán nem tudott hivatkozni. És ez a „több tucat” (én nem számoltam meg) publikáció lényegében egy vagy két forrásból, a kurucinfo portál bejegyzéséből és a radikális jobboldal rágalmaiból táplálkozik. Én jól ismertem a rabbit, tudtam róla, hogy ő sohasem mondana ilyesmit. Se a stílus, se a tartalom nem az övé. Elég lett volna egy egyszerű ellenőrzése a több tucat tudósításnak, hogy kiderüljön, [REDACTED] főrabbi sohasem mondott ilyesmit. Soha egyetlen jegyzőkönyv, korabeli híradás, hírügynökségi jelentés nem jelent meg erről, holott nyilván lett volna nyoma, ha valóban elhangzott volna egy ilyen mondat.

Ilyen körülmények között hangozattak el kifogásolt szavaim. De ennek tágabb előzményeit is figyelembe kell venniük a rendes bíróságoknak az Alkotmánybíróság iránymutatása szerint.

PESTI KÖZPONTI KERÜLETI BÍRÓSÁG	
TÁJÉKOZTATÓ IRODA 10.	
ÜGYSZÁM	
KEZDŐÍRATON	
ÉRKEZÉS MÓDJA: POSTÁN / E-MAILLEN /	
GYŰJTELEMBEN / SZEMÉLYESEN / FAXON	
ÉRKEZÉS DÁTUMA: 2017	
ELJÁRÁS SZÁMA: [REDACTED]	
ELJÁRÁS TÍPUSA: [REDACTED]	
ELJÁRÁS STÁDIUMA: [REDACTED]	
ELJÁRÁS FÁZISA: [REDACTED]	
ELJÁRÁS FÁZISÁNAK KÖZTÜK:	
ÜGYSZÁM	
KEZDŐÍRATON	

2. Felperes előzményi kijelentései

2.1 Ki tudja tovább húzni a német csecsemők kövezetre fröccsent beleit és agyvelejét

██████████ 2013. július 9-i beadványának 5. oldalán ismét alaposan eltért a tárgytól és ezúttal I. rendű alperest kioktatva Edvard Benes támogatóinak egészen kivételes kegyetlenségét adta elő ebben a periratban. Hogy minek és kinek, azt nem tudni. Nehéz megállapítani, hogy milyen összefüggés volt ██████████ kereseti kérelme és az alábbi undorító megjegyzése között. Az általa Edvard Benes „népi játékanak” nevezett szörnyű tett ██████████ szerint abból állt, hogy ezek a Benes hívők „a háború után a prágai városháza tetejéről kettesével dobáltak le a kövezetre német csecsemőket, és fogadásokat kötöttek arra, hogy melyikük tudja majd tovább húzni a kövezetre kifröccsent beleit, vagy az agyvelejét.”

Ezek - ne szépítsük - egy beteg elme perverz képzelődései. A cseh történelem jó ismerői több németek elleni atrocitásról tudnak, de semmi ehhez hasonlót nem tart nyilván a kor megbízható krónikása. A történetet vagy ██████████ fantáziája szülte vagy egy más aberrált szerzőé az érdem.

2.2 Zsidó szál két gyerekgyilkosságban

Valamivel korábban a 2013. február 16-i beadványban, majd a 2014. március 12-i keresetmódosításában megismételve, majd a 2014. május 12-i „Értékelés” beadványban ██████████ ismét gusztustalan történetet fabrikált; ezúttal az NBC tévétársaság egyik igazgatója gyermekeinek gyilkossága történetére hivatkozva. Ennek természetesen semmi köze nem volt a per tárgyához, kizárólag egy újabb antiszemita tiráda kedvéért olvashattuk mindezt. ██████████ szerinte bosszú történt Amerikában, és zsidó szál volt a történetben, mert az NBC televíziós csatorna híreiben bementa, hogy az „egyik legnagyobb zsidó bankárcsaláddal szemben” több „trillió” dolláros csalás miatt vádindítvány került a bíróság elé. ██████████ szerint ezt rossz szemmel nézték az érintett zsidó körök és nyomós figyelmeztetésnek felfogható következményként az NBC igazgató mindkét gyerekének és a rájuk ügyelő dadusnak „fültől fülig el volt vágva a torka”. Mindez - ██████████ elméjének szerint - figyelmeztetés volt az apa számára.

Erről az ügyről a valóságban annyi tudható, hogy az önmagán is sebet ejtő dadust vádolták a két gyerek meggyilkolásával. A dominikai származású dadus a saját torkát is megsértette öngyilkossági szándékkal, de hamar felépült. Jogerősen elítélték. Fellebbezése nem vezetett sikerre. Nincs jele annak, hogy a dadust a zsidó összeesküvés vette volna rá ezekre a tettekre. Ennek ellenére ██████████ az Alapügy háttéréül szolgáló magánvádas eljárásban elhangzott fenyegetés és I. rendű alperes nyakelvágási megjegyzését igyekszik úgy beállítani, hogy az NBC történet hatására édesanyja aggódott az ő élete miatt és gyereke anyja, volt barátnője aggódott közös gyermekük élete miatt. Soha semmilyen jel nem volt arra, hogy bármelyiküknek is aggódnia kellene. Az NBC történet magánvádló részéről a megszokott antiszemita téma egyik variációja volt, azt

fejezte ki, hogy a zsidók, ha kell, attól sem riadnak vissza, hogy két ártatlan kislány nyakát vágják el. Gusztustalan, elvetemült beszéd.

2.3 [REDACTED] engem minősít olyan zsidónak, aki Adolf Eichmannal azonos rasszból származik

A 2012. november 30-i, IV. rendű alpereshez intézett „Reagálok” periratában (17. oldal) felperes nemes egyszerűséggel közölte velem, mint alperesi képviselővel, hogy „*tetszik, nem tetszik: Eichmann Önnel azonos rasszból származott!*” Felperes szerint mindketten zsidók vagyunk, és számára a „rassz” az a tulajdonság és közös nevező, amelyből mind Eichmann romlottsága, mind az én viselkedésem magyarázható.

2.4 Apácák szexuális aktus imitálására történő kényszerítése holttesteken

[REDACTED] az I. rendű alperes ellenkérelmére adott beadványában, majd a 2014. szeptember 8-i beadványának 3. oldalain szörnyűséges történetet adott elő a saját képzeletével feldúsítva. A történet főszereplője Solomon Morel, a II. világháború után a lengyel kommunisták által létrehozott Zgoda munkatábor parancsnoka volt, zsidó származású, aki nehéz éveken ment át a háború alatt. Mint táborparancsnok, mértékadó történészek szerint bántalmazta a foglyokat, részt vett német foglyok megkínzásában és kivégzésében. Később Izraelbe távozott és sokan, így zsidók is, vitatták Izrael állam döntését, amely megtagadta Morel kiadatását Lengyelország kérésére. De amilyen módon felperes előadja a történetet, az minden alap nélküli, undorító és hatásvadász narratíva, amely egy bírósághoz címezett beadványban elsősorban a női olvasókban, így a tárgyalást vezető bírónőben igyekezett hatást elérni. [REDACTED] szerint ugyanis Morel a nemrég meggyilkolt és elföldelt német foglyok tetemeinek kézzel történő kikaparására kényszerített ápolónőket és apácákat, annak érdekében, hogy a kiásott tetemekkel az ápolónők és apácák szexuális aktust imitáljanak. Nos, lehet, hogy a Morel történet ezen mozzanata más beteg lelkű, perverz antiszemita tollából ered, de mindezt az Alapügy per bírósága elé vinni különleges elvetemültség volt felperes részéről.

2.5 Egyéb gondosan tett megjegyzések

Alig volt olyan beadvány, amelyben [REDACTED] ne vette volna elő az alantas antiszemita történeteit. Hol Hatvany Lajost vádolta „holokauszt-csalással”, és azt róta fel Hatvany terhére, hogy „egy vagyont vett fel a németek által elrabolt vagyona ellentételezéseként”, és halála után derült ki, hogy az új lakó kutyusa egy ládikót ásott ki Hatvany volt házának kertjében, amelyben előkerült a magyar irodalmat támogató vagyonos ember „vagyona.” Írja ezt annak ellenére, hogy Hatvany 1938 és 1947 között emigránsként Párizsban, majd Oxfordban élt.

A mai Izrael iránti gyűlölet torz kifejeződése is állandó téma volt beadványaiban. Beadványa szerint (az észrevételek 8. oldalán) az izraeli hatóságok olyan táblákat tesznek közszemlére, hogy „*Gyerekre célozz!*” vagy „*Terhes anyára lőj!*” (sic!). Mi más lenne ez, mint alaptalan és rosszindulatú antiszemita töltetű megjegyzés? Az 1951-ben történt „Gyűrűsféreg-gyerekeken” végzett orvosi beavatkozások-kísérletek interpretálása (az

észrevételek 9. oldalán) is tendenciózus módon félrevezető, de ez még talán elmenne, ha az eset kapcsán felperes nem az izraeli orvosokat, egészségügyi tisztségviselőket tekintené a „náciknál is nácibb, Mengelén is sokszorosan túltevők”-nek.

Az már valóban kisebb tétel ebben a tengerben, hogy [REDACTED] visszatérően nevezte érveimet bohóckodásnak, hol azt írta le, hogy handabandázom, hol azt, hogy bugriskodok, és igen gyakori fordulata volt, hogy fellépésem a Sas kabaréba illő ripacskodás. Ezeket a sértéseket természetesen elviseltem, bár megjegyzem, használatuk bírósági eljárás során tett iratokban sérti az eljárás és a bíróság tekintélyét.

Ilyen előzmények után érkeztünk el a [REDACTED] rabbiról tett aljas megjegyzéséhez. Azt hiszem, nem kell különösképpen magyaráznom, hogy ilyen előzmények után és a [REDACTED] rabbit ért alantas támadás ismeretében a legtöbb tisztességes ember hasonlóan reagált volna. Kijelentésem nem csak emberileg volt érthető, de azt a jog is védi, mint az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint tolerált kijelentést, amely megtétele nem eredményezhet büntetőjogi marasztalást.